Új gépeket szerelnek

a textilművek fonodájában

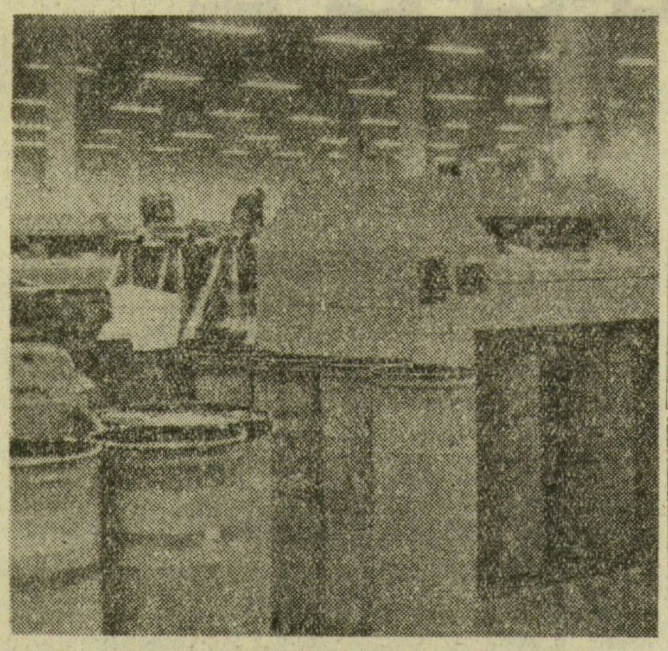

A Szegedi Textilművekben a szövöde építésével egyidejűleg végzik a fonoda rekonstrukcióját is. A nemrégiben felépült modern fonodában elég nagy a felfordulás, de a rekonstrukció munkálataival ütemszerűen haladnak a szerelők.

Nap mint nap érkeznek az új gépek és folyamatosan korszerűsítik a régieket.

Már négy angol gyártmányú, nagy teljesítményű nyújtógép üzemel. Ezek ál-

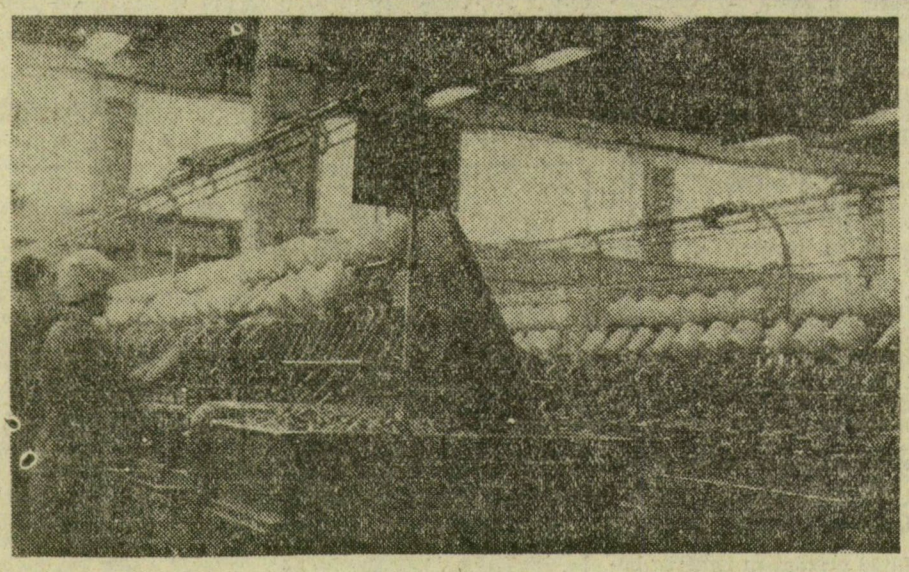

talában eddig az iparban használatos nyújtógépeknél hatszorta nagyobb teljesítményűek.

Most végzik a kísérleti fonásokat az új angol előfonógépen. Az új gépen gyártott csévére ötször több fonal fér fel, mint az eddig ismert hagyományos előfonalcsévékre. A két és fél kilós cséve nagymértékben

növeli a munkatermelékenységet és csökkenti a munkaráfordítás idejét.

Az előfonóban ritkábban kell csévét cserélni, kevesebb a leszedés, a gyűrűsben pedig négy-öt napig is — fonalszámtól függően — eltart egy-egy ilyen új típusú cséve. És ami a legfontosabb, az ilyen gépen gyártott fonalak minősége — az előfonal egyenletességét vizsgáló kísérleti mérések szerint — 38 százalékkal jobb.

Már 50 régi és 13 új gyűrűsfonógépre szerelték fel az új típusú nyújtóművet.

Az anyagban található növényi szennyeződéseket zúzza össze a Cross-ról, a fátyolprés, amit már 10 kártológépre felszereltek. Ez a berendezés

a fonal minőségét javítja.

Lényegesen simább fonalat ad és hatására az ilyen fonalból szőtt áru tisztább lesz.

A rekonstrukció alatt — igaz, csak átmenetileg — rosszabbodtak a munkakörülmények és a dolgozókat az eddigieknél nagyobb követelmények elé állították. A harmadik negyedéves 100,4 százalékos tervteljesítés azonban azt igazolja, hogy a fonoda dolgozói megértették az átmeneti állapotokkal járó kellemetlenségeket és a jövő érdekében vállalták azokat.

A munka hajtóereje

Határozott léptekkel megyünk előre társadalmunk építésében, népünk megelégedésére. Most már lényegében a mezőgazdaság is elfordult a kisárutermeléstől, tehát egész népgazdaságunk szocialista alapokon fejlődik tovább. A dolgozó emberek döntő többsége nagy akarással és lendülettel végzi munkáját, iparkodik ki-ki a maga posztján jól helytállni, és közben csiszolják, pallérozzák magukat. Napról napra több hasznot kívánnak nyújtani a társadalomnak, amelynek szilárdsága a legjobb biztosítéka egyéni boldogulásuknak is. Az a tény, hogy nagyon sokan érdeklődnek nemcsak szakmai, hanem politikai kérdések iránt is, kétségkívül a bizalom megnövekedését, a párt politikájának helyeslését mutatja. Mégis megállapítható, hogy eszmei fejlődésünk nem tart lépést a társadalmi és gazdasági eredményekkel, másszóval ideológiai téren nagyobbak a lehetőségek és a követelmények annál, amit eddig elértünk.

Úgy véljük, igen időszerű ezt aláhúzni most a pártoktatási év küszöbén. A szocializmus teljes megvalósítása csak úgy lehetséges, ha az emberek fejében is megtörténik a csere, vagyis a régi kispolgári gondolkodást, erkölcsi felfogást, illetve ezek maradványait felváltja a marxizmus—leninizmus szemlélete. Mivel ez a progresszív folyamat nem úgy megy végbe, mint a nyomorúságos budapesti Valéria-telep kicserélése modern, egészséges lakásokra (hogy egyszerűen ellapátoljuk a régit és helyébe ültetjük az újat, a jobbat), hanem szívós eszmei offenzíva eredményeképpen, ebből egyenesen következik: propagandánk fokozására, hatékonyságának növelésére van szükség.

Merő kitalálás ez, vagy az élet elengedhetetlen követelménye? Némelyek azt állítják, hogy az előbbi, hiszen egy ember munkája anélkül is lehet kifogástalan, ha nem jár szemináriumra, ha nem ismeri például a nemzetközi kommunista mozgalom stratégiáját és taktikáját. Pedig az ilyen »elmélet« erősen sántít. Lehetséges ugyan, hogy az eszmei és a politikai kérdések iránt közömbös egyének is fejtenek ki a társadalomnak megfelelő munkát, az azonban olyan, mint a homokra épített vár: egyik napról a másikra összeomolhat. Az emberek — a kommunisták és a pártonkívüliek tömegei — csakis akkor lehetnek önnön rendszerük szilárd oszlopai, ha egész érzésvilágukban a szocializmusban gyökerezik, és nem ösztönösen, hanem tudatosan tesznek eleget a rájuk háruló tennivalóknak.

A pártoktatás tehát nem azért folyik, hogy valakinek a szeszélyét kielégítsük, hanem mindannyiónk érdeke követeli meg. A VIII. pártkongresszus az egész társadalom kívánságát és akaratát fejezte ki, amikor megfogalmazta: tanítsuk meg az embereket szocialista módon élni, dolgozni és gondolkodni. A helytelen gondolkodás és életmód lépten-nyomon fékezi a munkatempót és az alkotó kedv teljes kibontakozását. Vajon állít-e maga elé merész, perspektívikus célokat például az olyan szakember, aki nincs meggyőződve a kapitalista és a szocialista rendszer békés egymás mellett élésének, a háború megakadályozásának lehetőségéről? Nyilvánvalóan nem. Akit még kötnek a régi illúziók és konvenciók, kevésbé lelkesedik a mi társadalmunk jelenéért és jövőjéért, sőt visszahúzódik a maga szűk csigaházába, és apró, egyéni örömök hajhászásában leli kedvét. Vagy az, aki még ma is szkeptikusan szemléli népünk kollektív erőfeszítéseit, mert nem bízik a cél elérésében — tud-e az ilyen állampolgár tartósan, lelkesen munkálkodni terveink megvalósításáért? A pártoktatás arra való, hogy a dolgozók a marxizmus—leninizmus birtokában a bonyolultabb politika szövetében is eligazodjanak, és ne csak szemléljék, hanem cselekvően támogassák is a párt tudományosan megalapozott, helyes irányvonalát.

Ebből az következik, hogy a most kezdődő politikai tanfolyamokról kíméletlenül száműzni kell a betűrágást és a dogmatikus módszereket. A tessék-lássék munka, az üres szócséplés helyett olyan előadások és eszmei viták kívánatosak, amelyek felkeltik a hallgatók érdeklődését és világosan láttatják, hogy a párt jelenlegi irányvonala teljesen megfelel a társadalomban végbement változásoknak. Csak egy példa. Az osztályharccal kapcsolatban jelenleg Szegeden is itt-ott még kétféle nézettel találkozunk. Az egyik: mi szükség van még mindig az osztályharcra? A másik: a népi állam nem tölti be osztályharcos feladatát. Mindkettő azt mutatja, hogy hordozói a marxizmust—leninizmust tértől és időtől elvonatkoztatva értelmezik, figyelmen kívül hagyva a megváltozott viszonyokat. Pedig a párt nemegyszer rámutatott, hogy az osztályharcot ma másképpen kell folytatnunk, mint 10—15 évvel ezelőtt. Ellenséges osztályok már nincsenek nálunk, azonban léteznek még ellenséges elemek, továbbá kispolgári eszmék és erkölcsök. Ezek ellen a szívós, megalkuvás nélküli fellépés elengedhetetlen. Ennek megértése is a marxizmus—leninizmus elmélyültebb tanulmányozásától függ. Nincs semmi értelme annak, ha valaki csak azért jár el valamely tanfolyamra, mert különben esetleg »szó érné a ház elejét«. Nem sokat ér az sem, ami a kenderfonógyárban és másutt tapasztalható, hogy a magasabb fokú oktatásban már éveken keresztül részt vett elvtársak most alacsonyabb szintű tanfolyamra jelentkeztek. Ez csak arra jó, hogy a statisztika formásabb képet mutasson. A pártoktatás célja ezzel aligha érhető el, vagyis az elmélet csak részben válik a munka, a termelés hajtóerejévé.

Nem ámítjuk magunkat: többekben él még a nacionalizmus, a kozmopolitizmus és több más visszahúzó szemlélet maradványa. Mások nem értik például a kétfrontos harc szükségességét. A dogmatizmus marxista—leninista köntösben igyekszik tért hódítani, a revizionizmus pedig megpróbál eltántorítani a forradalmi célok felé vezető útról. Az egyik is, a másik is veszedelmes, megakadályozása a pártoktatás hatékonyságától is függ. A hatékonysághoz pedig művelt, magas elméleti képzettségű propagandisták kellenek, akik egyúttal jó pedagógusok is és nem sajnálják a fáradságot a felkészülésre, az anyag sokoldalú ismertetésére. A kezdeti lendületnek, ambíciónak a későbbiek folyamán sem szabad lanyhulnia, mert a hallgatók tudatában csak érdekes és jó előadások révén juttathatjuk győzelemre a szocializmust. Az érdeklődés igen élénk, tartsuk ébren mindvégig valamennyi jelentkezőben. Művelt embereket akarunk, a műveltség fogalmának egyik lényeges jegye azonban a marxista—leninista képzettség.

Pártoktatásunk jóval magasabb színvonalon áll már, mint évekkel ezelőtt. Megvan tehát a feltétele annak, hogy egy pillanatig se szakadjon el az élettől, választ adjon korunk valamennyi kis és nagy kérdésére, továbbá rámutasson a politikai, gazdasági és kulturális munka égető feladataira. Legyen serkentője mindennapi tennivalóinknak és kifejlesztője a dolgozók optimizmusának, életörömének! Ha a pártszervezetek erejéből nem futja, inkább kevesebb tanfolyamot indítsanak, de ne engedjék elsekélyesedni, részvétlenségbe fulladni a meglevőket. A kommunisták segítsék önzetlenül a pártonkívülieket és év közben közös erővel küzdjék le az oktatás folyamán esetleg előforduló akadályokat.

F. NAGY ISTVÁN

SEGÍTENEK AZ ISKOLATANÁCSOK

Tanácskozott a pedagógus-szakszervezet Szeged városi bizottsága

Tegnap Április 4. úti helyiségében kibővített ülést tartott a pedagógus-szakszervezet Szeged városi bizottsága. A tanácskozáson ott volt *Szabó* László, a városi pártbizottság köznevelési felelőse, *Hofgesang* Péter, a Hazafias Népfront városi bizottságának titkára és *Gácsi* József, a városi tanács művelődési osztályának munkatársa, valamint több iskolaigazgató is. *Gulácsi* Zoltán, a III. kerületi iskolák vezető igazgatója tartott bevezető előadást. Beszámolója részletesen elemezte, hogy hazánkban az oktatási reform szellemében *az idei tanévben mindenütt hozzákezdtek az új tantervek megvalósításához*, az új tankönyvek alkalmazásához, új iskolatípusok kialakításához.

Nagy segítség

Megnövekedett feladatok állnak ezért a pedagógusok és az iskolák vezetői előtt egyaránt. Az igazgatók, ha egyedül a régi stílusban és módszerekkel dolgoznak tovább — mondotta — nem érhetnek el megfelelő eredményeket, azért egyszemélyi felelősségük mellett *fokozott mértékben támaszkodniuk kell a párt, a szakszervezet, az egész nevelőkollektíva véleményére, javaslataira.* Ebben sok segítséget nyújthatnak nekik az iskolai tanácsok, amelyek a szakszervezet felmérése szerint városunk általános iskoláiban az idei tanévre már mindenütt megalakultak. Úgy látszik, hogyha megfelelően segítik ezeket a szerveket, támaszkodnak rájuk, sok segítséget nyújthatnak az iskolák életében jelentkező különböző problémák megoldásához.

Útkeresés közben

A bevezető előadás megállapította, hogy városunkban az iskolai tanácsok még működésük kezdeti szakaszán állnak, nem üléseznek rendszeresen, tevékenységüket az útkeresés jellemzi. Az iskolai tanácsokon belüli lehetőségeket még nem ismerték fel kellően az illetékesek, az igazgatók sem fordítanak kellő gondot munkájuknak tervszerű szervezésére és irányítására.

A beszámoló hangsúlyozta, hogy az iskolatanácsok legfőbb feladata egyrészt tanácsadás, segítségnyújtás az igazgatóknak, másrészt bizonyos társadalmi ellenőrzés gyakorlása is. Tevékenységéhez tartozhat elvi kérdések megvitatása, javaslattétel a gyakorlati problémák megoldására, a kritikai szellem kialakítása. A tanács segítheti az igazgatót azzal, hogy a döntéseket, határozatokat a tantestület teljesen a magáévá tegye és munkálkodjék is azok megvalósításán. Fontos feladatuk, hogy az iskolai demokratizmus szélesítésével minél többen hallathassák véleményüket, *olyan légkört alakítsanak ki, hogy az igazgatók mellett valamennyi pedagógus is érezze, felelős a gyermekek neveléséért, az oktatói munka színvonalának emeléséért.*

Kollektív bölcsességgel

A beszámolót követő vitában a felszólalók valamennyien helyesnek tartották az iskolai tanácsok létrehozását. Hangsúlyozták, helyes, ha minél kevesebb bürokráciával dolgoznak a tanácsok, kollektív bölcsességgel segítik az iskola vezetőségének munkáját.

Az elhangzottak szerint a pedagógus-szakszervezet is fontosnak tartja az iskolatanácsok munkáját, figyelemmel kíséri tevékenységét, összegyűjti azok legjobb munkamódszerét, azokat írásba rögzíti és eljuttatja majd a város valamennyi iskolájának tantestületéhez.

Dénes János

Hírek a közéletből

A JUGOSZLÁV PARLAMENTI DELEGÁCIÓ LÁTOGATÁSAI

Vass Istvánné, az országgyűlés elnöke csütörtökön délelőtt fogadta a jugoszláv parlamenti küldöttséget, amely Zvonko Brkicsnek, a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság szkupstinája alelnökének vezetésével tartózkodik hazánkban.

A látogatásnál jelen voltak: dr. Beresztóczy Miklós és Polyák János, az országgyűlés alelnökei, továbbá az országgyűlés tisztikarának más tagjai.

Részt vett a látogatáson dr. Dusan Csalics budapesti jugoszláv nagykövet is.

A jelenlevők a szívélyes, baráti légkörben lezajlott beszélgetés során kölcsönösen tájékoztatták egymást a két ország parlamentjének szervezeti felépítéséről és munkájáról.

Ezután Vass Istvánné a Gundel Étteremben ebédet adott a delegáció tiszteletére.

Az ebéden Vass Istvánné és Zvonko Brkics mondott pohárköszöntőt. A délutáni órákat a küldöttség városnézéssel töltötte, este a jugoszláv vendégek a magyar állami operaházban megtekintették a Romeó és Júlia előadását. (MTI)

Országos véradó-konferencia Kecskeméten

A Bács megyei véradómozgalom tízéves jubileuma alkalmából csütörtökön Kecskeméten rendezték meg az ország 57 véradó állomása vezetőinek konferenciáját. Az értekezleten részt vett dr. *Simonovits* István, az egészségügyi miniszter első helyettese és *Rostás* István, a Magyar Vöröskereszt főtitkára is.

Dr. *Hollán Zsuzsa*, az Országos Vérellátó Szolgálat központi kutató intézetének igazgatója beszámolt az önkéntes véradással kapcsolatos 1964. évi szervezési feladatokról. Jövőre több mint 114 000 liter vért igényelnek az egészségügyi intézmények gyógyítási célokra. Ezért feltétlenül szükséges az önkéntes életmentők táborának továbbfejlesztése és még szervezettebbé tétele. (MTI)